

Arrest

nr. 115 547 van 12 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent achttien jaar geleden geboren in het dorp Sra Qala in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar. U bent ongeletterd. Uw oudste broer gaf u een brommer cadeau. Uw neven, die bij de Taliban zijn, waren jaloers op uw brommer en drongen er op aan dat u hen vervoegde. U ging niet in op hun vraag. Vier tot vijf maal stonden uw neven u op te wachten om u in elkaar te slaan. Op een dag hield een van uw neven u tegen. Toen hij u begon te slaan verloor u uw zelfbeheersing en doodde u uw neef met een slag van uw sikkel op zijn hoofd. Toen u uw broer die avond vertelde wat er gebeurd was zei hij dat u Afghanistan diende te verlaten. Hij regelde uw reis en de volgende dag vertrok u uit Afghanistan om na

een reis van drieënhalve maand op 28 oktober 2012 in België aan te komen. U verklaarde zich 29 oktober 2012 vluchteling.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u twee taskara's neer.

B. Motivering

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door uw neven (CGVS p.3). Aan uw asielaanvraag waarop u uw terugkeervrees baseert kan echter geen geloof worden gehecht.

Zo slaagt u er niet in de redenen voor het conflict tussen u en uw neven dat aan de kern van uw asielaanvraag uitmaakt aannemelijk voor te stellen.

U beweert dat uw neven erop aandringen dat u met hen zou rondtrekken. Hoewel u meermaals door uw neven geslagen werd omdat u niet instemde met hun verzoek, weet u eigenlijk niet wat ze bedoelden. U vertelt dat ze niet vroegen de Taliban te vervoegen maar wat ze wel van u verwachtten kan u niet verduidelijken (CGVS p.3,4). Ook de reden waarom uw broer u niet toestond rond te trekken met uw neven is u onbekend. U beweert dat u broer niet wou dat u bij uw neven ging omdat hij dacht dat u ook zo zou worden als hen. Wat uw broer ermee bedoelde kan u niet zeggen. Als er gevraagd wordt of hij vreesde dat u een talib, zoals uw neven, zou worden moet u zich beperken tot een aarzelend misschien (CGVS p.4). Dat u dermate onwetend bent over de oorzaak van het conflict dat u uw land deed verlaten is weinig aannemelijk.

Ook komen de omstandigheden van de dood van uw neef komen weinig waarschijnlijk over. Het is immers zeer verwonderlijk dat u stopte voor uw neef toen u dacht dat hij met u wou meerijden. Uw neven hadden u voorafgaand aan dit incident immers reeds vier tot vijf keer opgewacht en ineengeslagen. Dat u na deze voorvallen spontaan stopt als u een van deze neven tegenkomt is zeer opmerkelijk (CGVS p.4,5).

U slaagt er evenmin in geloofwaardig te maken dat u daadwerkelijk in Chaparhar verbleef op het moment dat het conflict met uw neven waarop u uw terugkeervrees baseert zich afspeelde.

Vooreerst blijkt dat uw kennis van cruciale gebeurtenissen met betrekking tot uw dorp te kort schiet om geloof te hechten aan uw bewering dat u effectief tot uw vertrek in Sra Qala gewoond heeft. Zo heeft u geen weet van het incident van zo'n twee jaar voor uw vertrek waarbij twee soldaten en drie studenten die op weg waren naar een huwelijksfeest in uw dorp door opstandelingen gedood werden (CGVS p.8). Ook Malak Faizullah, de stamoudere die samen met drie anderen bij een ontploffing in uw dorp gewond raakte is u onbekend (CGVS p.5). Ook van de aanval op de openbaar aanklager van Nangarhar en de gewelddadige dood van een ontmijner bij uw dorp heeft u geen weet (CGVS p.6). Dat u niet op de hoogte bent van deze opmerkelijke gebeurtenissen in of bij Sra Qala schaadt het geloof in uw verklaringen omtrent uw verblijf in dit dorp.

Voorts kan ook uw kennis van de dorpen in de directe omgeving van uw dorp niet overtuigen. Als u gevraagd wordt de weg te beschrijven van uw dorp naar het dorp Dago is dit voor u een onmogelijke opgave (CGVS p.7). Nochtans situeerde u eerder het districtshuis tussen het dorp Dago en een ander dorp waarvan u de naam vergat. Tevens vertelde u dat u op maandagen naar het districtscentrum ging om te picknicken (CGVS p.6). Dat u niet in staat bent een route te beschrijven die u regelmatig aflegde is hoogst eigenaardig. Ook de dorpen Kambel en Lalmi zijn u onbekend, hoewel zij relatief dicht bij uw dorp gelegen zijn (CGVS p.7-8). Dat u die als dagvulling opgeeft dat hij met een brommer rondreed onbekend is met de dorpen die in de omgeving van Sra Qala liggen pleit andermaal allerminst voor uw voorgehouden verblijf in Chaparhar (CGVS p.2).

Daarnaast bent u evenmin goed op de hoogte van de prominenten van Chaparhar. Van Malak Mukhan Khan die het hoofd was van de ontwikkelingscommissie van Chaparhar heeft u nog nooit gehoord (CGVS p.8). Ook de stamoudere Malik Wilayat Khan, wiens zoon gedood werd door de Taliban kort voor uw vertrek is u onbekend (CGVS p.8). Verder kent u ook Anwarul Haq Moedjahed, de beruchte leider van de Talibagroep die Zuidelijk Nangarhar teistert, en zijn vader Maulawi Kholes, een van de belangrijkste Moedjaheddinleiders van Nangarhar niet (CGVS p.6). Hoewel Taliban een grote aanwezigheid heeft in Chaparhar, zoals u beweert, kan u maar één Talibancommandant noemen die in uw district aanwezig is. Op zijn naam na is u overigens niets over deze persoon bekend (CGVS p.6). Als u gevraagd wordt zelf prominenten van Chaparhar te noemen kan u er maar één aanreiken, namelijk Muslimyar. Het is echter opvallend dat u niet kan zeggen van welk dorp hij afkomstig is in Chaparhar, terwijl hij van een buurdorp, namelijk Daulatzai afkomstig is. Wel kan u zijn precieze adres in Jalalabad vermelden. Het doet vermoeden dat u de kennis die tijdens het gehoor wel over Chaparhar ten toon spreidde niet door een verblijf in dit district heeft opgedaan (CGVS p.6). Dit vermoeden past ook in de vaststellingen dat u weet wie het districtshoofd van Chaparhar was na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS p.6).

Uw gebrek aan kennis over de geografie en de prominenten van Chaparhar trekt zich door op het vlak van de veiligheidsincidenten in het district Chaparhar. Zo heeft u die naar eigen zeggen geregeld het districtscentrum aandeed geen weet van de bestorming van het districtshuis door de Taliban in juli 2010 (CGVS p.6). Nochtans kan aangenomen dat een dergelijk markant feit zich snel onder de burgers van Chaparhar verspreidde. Gevraagd naar aanvallen op scholen in Chaparhar vertelt u over de aanval op het trili lyceum, een aanval die niet teruggevonden kon worden in de doorzochte media. Naast deze aanval zijn er u geen aanvallen op scholen in Chaparhar bekend (CGVS p.6). Nochtans werd kort voor uw vertrek de school in het dorp Sholana opgeblazen en werden in het voorafgaande jaar drie meisjesscholen in Chaparhar in brand stoken. Deze aanvallen hadden u niet mogen ontgaan. Ook van luchtaanvallen in Chaparhar heeft u niet gehoord terwijl er in het jaar voor uw vertrek een dergelijke aanval met dodelijke slachtoffers plaats vond in het district (CGVS p.8). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen verder het geloof in uw verblijf in Chaparhar.

Tot slot moet er op gewezen dat hoewel de landbouwers van uw regio papaver telen het u niet kan zeggen wanneer op deze velden de karakteristieke bloemen te zien zijn (CGVS p.6). Ook herinnert u zich geen overstromingen die meer dan lichte schade aan het land veroorzaakten. Indien u daadwerkelijk tot uw vertrek naar Europa in Chaparhar woonde zou u mogen weten dat dit district in 2011 te kampen kreeg met een overstroming die ernstige vele huizen vernielde (CGVS p.9). Als u tenslotte de mogelijkheid krijgt om uw verklaarde verblijf in Chaparhar aan te tonen door zelf informatie over Chaparhar te leveren beperkt u zich tot algemeenheden die het bewijs van uw verblijf niet kunnen leveren (CGVS p.7).

Dat u op meerdere vlakken cruciale kennis over Chaparhar ontbeert weegt niet op tegen de kennis die u wel over dit district bezit. Er dient dan ook besloten dat u uw verblijf niet aannemelijk heeft weten te maken. Daar de aangebrachte vervolgingsfeiten, waarop u uw terugkeervrees baseert, zich volgens uw verklaringen in Chaparhar afspeelden kort voor uw komst naar België, wordt ook het geloof in uw asielaanvraag geheel onderuit gehaald.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielaanvraag, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielaanvraag door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c bij terugkeer naar Afghanistan dient te worden opgemerkt dat u de gevolgen van het gewapend conflict in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar kunt vermijden door u in de hoofdstad Kabul te vestigen. U geeft immers zelf aan dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan zou kunnen vestigen in het huis van uw oom in Kabul indien uw vete met hem en zijn zonen u dit niet zou verhinderen (CGVS p.9). Daar uw asielmotieven ongeloofwaardig werden bevonden kan nergens uit uw verklaringen worden opgemaakt dat Kabul in uw geval niet als een volwaardig vestigingsalternatief beschouwd kan worden. Aan de vete met uw oom en zijn zonen wordt immers geen geloof gehecht. Bijgevolg dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielaanvragers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielaanvraag en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde taskara's kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Deze identiteitskaarten kunnen immers slechts een bewijs vormen voor de identiteit van u en uw vader, zonder dat ze handelen over uw verblijfplaatsen de jaren voor uw komst naar België. Het is trouwens opvallend dat enkel uw provincie en niet het dorp en het district van herkomst op uw taskara ingevuld is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte vorm de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift volgende stukken toe: (i) IDMC-NRC Afghanistan – *Armed conflict forces increasing numbers of Afghans to flee their homes – A profile of the internal displacement situation*, 11 april 2011, (ii) Refugee international (USA) *Afghanistan in a time of conflict*, 1 december 2010, (iii) World Bank – UNHCR, *research Study on IDPs in urban settings – Afghanistan, Kabul*, May 2011, (iv) Melissa S. Kerr Chioyenda, *Agency through Ambiguity: Women NGO Workers in*

Jalalabad, Afghanistan 2012, (v) N. Majidi, 2011, MEI-FRS, *Urban Returnees and Internally Displaced Persons in Afghanistan*, (vi) IRIN, 2013, *Analysis: Afghan government promises rethink on IDPs*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Om de hierna volgende redenen kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Blijkens de bestreden beslissing kan er geen geloof gehecht worden aan het asielrelaas van verzoeker, en meer bepaald zijn vrees te zullen worden gedood door zijn neven om reden dat (i) verzoeker er niet in slaagt de reden voor het conflict tussen hem en zijn neven aannemelijk voor te stellen, (ii) de omstandigheden van de dood van zijn neef weinig waarschijnlijk overkomen, (iii) hij op meerdere vlakken cruciale kennis over Chaparhar ontbeert waardoor hij zijn verblijf op deze plaats niet aannemelijk maakt, (iv) aangezien verzoeker zijn verblijf in Chaparhar niet aannemelijk maakt kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas daar de vervolgingsfeiten op voornoemde plaats zouden plaatsgehad hebben.

De motieven die allen steun vinden in de stukken van het administratief dossier en deugdelijk zijn worden op geen enkele wijze weerlegd door verzoeker noch wordt een aannemelijke verklaring gegeven voor de talrijke vaststellingen waaronder de gebrekkige kennis van verzoekers beweerd streek van herkomst. De motieven blijven derhalve onverminderd overeind en worden door de Raad beschouwd als zijnde hier hernomen.

Bijgevolg kan aan het asielrelaas geen geloof worden gehecht en maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiare beschermingsstatus

2.2.3.1. Wat de subsidiare bescherming betreft op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet voert verzoeker vooreerst aan dat het Commissariaat-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissing baseerde op oude informatie om te oordelen over de mogelijkheden tot een intern vluchtalternatief. Recent werden immers nieuwe richtlijnen door UNHCR gepubliceerd die meer verduidelijking bieden inzake de interne vluchtalternatieven en omtrent het redelijk karakter van een intern vluchtalternatief. De bestreden beslissing hield geen rekening met de ruimere context en meer bepaald met de problematische levensomstandigheden in Kabul voor teruggekeerden en IDP's. Het Commissariaat-generaal gaat er iets te snel van uit dat verzoeker bij zijn oom in Kabul terecht kan. Verzoeker heeft duidelijk aangegeven dat hij in onmin leeft met deze kant van zijn familie en dat hij niet bij hen terecht kan. Afgezien van de vete in verzoekers familie kan men niet zomaar aannemen dat verzoeker onderdak, materiële en financiële steun van zijn oom in Kabul zal verkrijgen en dit voor een langere periode. Verzoeker die ongeschoold is, geen werkervaring heeft en Afghanistan als minderjarige diende te ontvluchten, zal afhankelijk zijn van steun van een sociaal netwerk. Verder verwijst verzoeker naar de bewijslast bij de asielinstanties met betrekking tot een mogelijk IVA. Het Commissariaat-generaal toont op geen enkel moment aan dat verzoeker effectief bij zijn oom in Kabul terecht kan. Ten slotte verwijst verzoeker naar talrijke objectieve bronnen die aantonen dat de meerderheid van teruggekeerden naar Kabul in extreme armoede terecht komen. Volledigheidshalve voegt verzoeker er aan toe dat hij ook niet terecht kan in Jalalabad en dit omwille van dezelfde redenen waarom Kabul geen IVA vormt.

2.2.3.2. Gelet op de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker wijst op de nieuwe richtlijnen van UNHCR kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing genomen werd op 31 juli 2013 en dus dateert van vóór de publicatie op 6 augustus 2013 van de nieuwe *Guidelines* van het UNHCR. De verwerende partij kan bijgevolg niet verweten worden dat zij zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gebaseerd op de oudere richtlijnen van 17 december 2010.

Vervolgens stelt de Raad vast dat indien uit de analyse van de veiligheidssituatie zoals weergegeven in de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 inderdaad enerzijds blijkt dat de situatie in Afghanistan sinds begin 2013 is verslechterd, anderzijds ook blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict regionaal nog steeds erg verschillend is. Bovendien kan worden vastgesteld dat er nergens in dit rapport wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Voorts dient te worden benadrukt dat met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief, toegankelijk is, onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien. Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal door verweerder toegevoegd aan zijn aanvullende nota, blijkt het volgende: van januari tot augustus 2013 gebeurden gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Het gaat om complexe aanslagen tegen 'high profile' doelwitten. Ook UNHCR bevestigt in zijn laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de *Anti-Government Elements* (AGE's) 'high profile' doelwitten aanvallen. Het geweld in de hoofdstad Kabul is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel - meer bepaald veiligheidspersoneel - door aanslagen op regeringsgebouwen waarbij in hoofdzaak gebouwen van 'Afghan National Security Forces' (ANSF) worden geviseerd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen. Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Kabul staat onder effectieve controle van de regering en is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

Wat de algemene situatie betreft in Kabul voor teruggekeerden, blijkt uit de door verzoeker neergelegde documenten alsook uit de beschikbare informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de integratie van IDPs niet altijd probleemloos verloopt. Echter kon de commissaris-generaal op basis van de elementen die verzoeker naar voor bracht, in redelijkheid besluiten dat voor verzoeker een intern vluchtalternatief openstaat naar de hoofdstad Kabul om de algemene situatie in zijn provincie te lopen. Verzoekende partij toont immers op generlei wijze aan dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, en meer bepaald de hoofdstad Kabul, in deze situatie zal terechtkomen. Verzoeker is een gezonde, alleenstaande man, die het Pashtu machtig is en tevens basiskennis heeft over het Urdu en Dari, waardoor er redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat hij zich, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, in de hoofdstad Kabul kan vestigen - desgevallend bij zijn oom - alsook er in zijn levensonderhoud zal kunnen voorzien. Waar verzoeker verklaarde niet over een netwerk (familie, stam) te beschikken, "ik zou in Kabul kunnen wonen in het huis van de oom van moederszijde. Nu heb ik problemen met oom langs moederszijde, hoe kan ik daar wonen.", kan worden gewezen op de hoger

aangehaalde motieven die besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas waardoor nergens uit verzoekers verklaringen kan worden opgemaakt dat Kabul in zijn geval niet als een volwaardig vestigingsalternatief beschouwd kan worden.

De Raad treedt verwerende partij bij waar zij stelt dat *“Volledigheidshalve benadrukt verwerende partij immers dat daar verzoeker een alleenstaande man is, dus niet vereist is dat hij over een sociaal- of familiaal netwerk beschikt in Kabul-stad. Dit is geheel conform de meest recente UNHCR Guidelines, welke dienaangaande stellen: **“Single able-bodied men and married couples of working age without identified vulnerabilities, who may in certain circumstances be able to subsist without family and community support in urban and semi-urban areas that have then necessary infrastructure and livelihood opportunities to meet the basic necessities of life and are under effective government control.”***

Er zijn verder geen objectieve argumenten aanwezig die erop wijzen dat het voor verzoeker *onredelijk* zou zijn om zich in Kabul te vestigen.

Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijnen van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker bijgebrachte rapporten waarnaar hij verwijst doen aan hetgeen voorafgaat geen afbreuk. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER